

„Edinost“

Izhaja dvakrat na dan, razen nedelj in praznikov, zjutraj in zvečer ob 7. uri. O ponedeljskih in po praznikih izhaja ob 9. uri zjutraj.

Naročnina znaša:

Obe izdaji na leto gl. 21.—
Za samo večerno izdajo 12.—
Za pol leta, četrt leta in na mesec razmerno.

Naročnino je plačevati naprej. Na naročbe brez priložene naročnine se uprava ne ozira.

Na drobno se prodajajo v Trstu zjutranje številke po 3 nvč., večerne številke po 4 nvč.; ponedeljske zjutranje številke po 2 nvč., izven Trsta po 1 nvč. več.

EDINOST

(Večerno izdanje.)

GLASILO POLITIČNEGA DRUŠTVA „EDINOST“ ZA PRIMORSKO.

Telefon št. 870.

4 nvč.

V edinosti je moč!

Oglaš

se računajo po vrstah v petih. Za večkratno naročilo s primernim popustom. Postana, osmrtnice in javne zahvale, domači oglasi itd. se računajo po pogodb.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu. Nefrankovani dopisi se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase sprejema upravništvo. Naročnino in oglase je plačevati loco Trst.

Uredništvo in tiskarna se nahajata v ulici Carintia št. 12. Upravništvo, odpravnništvo in sprejemanje inseratov v ulici Molin piccolo št. 3, II. moistr.

Izdajatelj in odgovorni urednik Fran Godnik.

Lastnik konsorcij lista „Edinosti“.

Natisnila tiskarna konsorcija lista „Edinost“ v Trstu.

Brzljavna in telefonična poročila.

(Novejše vesti.)

Pariz 20. V ulici Chabrol in sicer v Guérinovi trdnjavi so se danes pričele hišne preiskave.

Rennes 20. Dreyfus je zapustil danes ob treh zjutraj ječo ter se na tistem odpeljal proti Nantes-u. Ob odhodu ni bilo nobenih izgrediv.

Bellgrad 20. (Pravda radi »atentata«.) Po govorih braniteljev se je vzdignil Knežević iz lastnega nagiba ter izjavil, da nima nobenega skrivca pri napadu. Sprva da je obdolževal voditelje radikalne stranke, ker je upal da mu bo to koristilo; a sedaj, ko vidi, da je njegovo življenje v nevarnosti, noče tudi še pogubiti svoje duše ter mora povedati resnico.

Na vabilo predsednika so govorili tudi drugi obtoženci. Pašić je obsojal proti-dinastične spise ter prosil naj se ga oprostijo; on da hoče biti vedno hvaležen Obrenovićem za to milost. (Nam, ki poznamo Pašića kakor možaka, se zdi ta vest precej neverjetna! Op. ur.)

Jutri se pričakuje razsodba.

London 20. Reuterjeva pisarna javlja, da si Chamberlain živahno dopisuje z Millnerjem, kateri je stavil važna vprašanja na predsednika Oranjske republike.

Pretorija 20. Več višjih častnikov oranjskih je prišlo semkaj na posvetovanje s poveljniki transvaalske vojske.

Socijalni utrinki.

XIII.

Žensko vprašanje.

Kakor je za nas važno vprašanje, v kateri smeri se mora razvijati naša družba vsled pogojev, ki jih ustvarjajo gospodarske razmere, tako je tudi

velikega pomena drugo vprašanje, ali se v naši družbi kaj giblje, kar je zmožno, poroditi novo družbo. Ako se nam na to vprašanje odgovarja zatrevalno, imamo ob enem tudi nov dokaz, da je nauk o evoluciji družbe pravi.

In neštivilna znamenja nam prikazujejo, da se giblje. Ako se v tem poglavju v prvi vrsti spominim ženskega gibanja, se bode to čudno zdelo marsikom, ker smo govorili doslej največ o delu, o njega sredstvih in o njegovih plodovih. Toda med tem in med modernim ženskim gibanjem je prav tesna zveza, le da je mnogi ne opazi jo.

Sedanje žensko vprašanje je per eminentiam socijalno in ni naperjeno na to, da bi se samo sedanje razmere v posamičnih točkah na starem temelju izpremenile, temveč tudi temu gibanju je smoter obširnejši. Ženska emancipacija stremi za novo družbo, v kateri pridejo nova načela do veljave.

Povsem krivo mislijo nekateri, da žele ženske, ki so zapisale osamosvoje na zastavo svojega delovanja, samo dovoljenje, da smejo obiskovati gimnazije, liceje in vsučilišča, eventualno, da se smejo voziti na biciklu in v ta namen nositi hlače. Seveda najdemo tudi žensk, ki nimajo večjih želja. Toda bistvo ženskega gibanja ne tiči v tem. Ono ima gospodarski značaj. Žena hoče postati neodvisen človek; to pa je le tedaj mogoče, kadar doseže gospodarsko samostalnost.

V tem je torej boj moderne žene povsem paralelen z delavskim bojem: gospodarska neodvisnost je smoter obema. Na podlagi ekonomske svobode se lahko rešijo vsa druga vprašanja, ki so temu samo podrejena in se povsem napačno včasih prikazujejo kakor glavni cilji.

V sedanji družbi je gospodarska neodvisnost žene sama ironija. V razmerah, ki jih je ustvaril kapitalizem, ne more biti nihče neodvisen, kdor nima razmerno velikega kapitala. Jasno pa je, da

žene, ki se bore za svoje enako pravo, ne morejo tako utopično misliti, da bi hotele vsem ~~nam~~ priboriti velicega kapitala. Iskati morejo torej druge poti.

Enaki vzroki porajajo enake učine. Odvisnost, nesamostalnost žene ima isti vir, ki ga ima delavsko tlačanstvo naše dobe. Gospodarske razmere so vzele delavcu vso svobodo, gnotne razmere so pripravile ženo ob njeno enakopravnost in svobodo. In kakor se je delo in položaj delavcev od prvih časov do današnjega dne izpreminjal v soglasju z izpremenami materialnih razmer, tako se je tudi položaj žene v družbi neprenehoma menjal in je bil v vsaki dobi drugačen.

V svoji glasoviti knjigi »Die Frau und der Socialismus«, ki je prevedena v skoro vse evropske in celo v druge jezike, pravi Bebel takoj začetkom:

»Ženi in delavcu je od starih časov skupno, da sta zatirana, in kljub vsem izpremenam v obliki njih zatiranja, je isto vendar ostalo. Žena in delavec sta prišla tekom zgodovine še le v novjšem času do javnega izpoznavanja svojega hlapčevskega položaja, a žena manje od delavca, ker stoji navadno še nižje od njega in jo tudi on večinoma smatra podrejeno in v tem smislu z njo ravna. Socijalno hlapčevstvo, ki traja tekom dolge vrste generacij, postaja konečno navada. Podedovanje in vzgoja delujeta na to, da se obema deloma do deva »naravno«. Tako sprejema žena še dandanes svoj podrejeni položaj kakor nekaj, kar se razume samo po sebi in nemalo truda treba, da se ji dokaže, da je ta položaj nedostojen, da bi morala stremiti za tem, da postane možu enakopraven, v vsakem oziru enakovreden člen družbe.

Ako pa sta žena in delavec več nego v enem oziru v socijalno podobnem položaju in če sta oba zatirana, pripada vendar ženi prvenstvo pred delavcem. Žena je prvo človeško bitje, ki

veselje življenja — Kje je sreča? — Neznosno delo, beda, skrb — — Kje je sreča? Težka usoda reže gube v mlado čelo, pripogiba močna pleča, uči stokati, kakor starejšega brata — —

Toda tam, na levi strani, med kmetkami, stoji njegovo »dekle« s povešano glavo. Bila je dobra žena, Bog ji bodi milostljiv! In mnogo težav je prenesla, ljubljena! — — Beda, delo in trpljenje so ugonobili najlepšo ženo. Na mesto očarajoče lepote mladosti stopa strah pred nepričakovanimi udarci usode — — Da, kje je njena sreča — — Samo jeden sin jima je ostal, njiju upanje, njiju veselje, a tudi tega je ugonobila krivica človeštva — —

Da, tam sedi on, bogati grešnik, se klanja do zemlje in meni, da s tem posuši solze sirotam; ponižno pada na kolena in udarja z čelom ob tla — — V Mihejiču pa divja in hrumi, in temni obrazi svetnikov na stenah zro resno na človeško bedo in na človeško krivico — —

Vse to je minulo, vse to leži daleč za njim, — — Njegov svet je sedaj ta ozki stolp, kjer ječi v temi veter, gibajoči vrvi zvonov — — »Bog vas bo sodil!« šepeče starec in solze mu teko počasi preko starih lic — —

* * *

(Zvršetek pride.)

PODLISTEK.

Stari zvonar.

Ruski spisal V. Korolenko.

On ve, on ne rabi ure. Zemlja in nebo, in beli oblaki, ki plava na obzorju, in temni gozd, ki skrivnostno tam šepeče, in šumenje rečice, vse mu je znano, vse sorodno. Ni zaman preživel tu vse svoje življenje —

Pred njim je oživela daljna minolost — Spominjal se je, kako je z očetom prvič stopil v zvonik. — — O Bog, kako dolgo je že to. — — In vendar kako kratko! Videl je samega sebe kakor plavalaslega dečka; oči so se mu lesketale; veter — ne isti, ki dviga prah po cestah, ampak neki posebni veter, ki veje visoko nad zemljo, se je igral z njegovimi kodri — — Spodaj, popolnoma v daljavi je šla tropa malih ljudi, so ležale male vaše koče, se razprostiral gozd, in le poljana, na kateri je stala vas, je imela podobo, kakor da bi bila orjaška, skoro brezmejna. »In glej jo, tu leži v vsej svoji velikosti!« se je smehljaj starec in zrl na malo poljano. Istotako je tudi življenje. V mladosti ni konca, niti meje. — — In potem leži ono tu, kakor na dlanu, od začetka do konca, v malem kotu pokopališča. Čas je počivati.

Da, čas je! Mihejič je pogledal še jedenkrat na zvezde, se dvignil, pokrnil in zbiral vrvi zvonov.

— Minuto pozneje je zatrepetal ponočni vzduh radi glasnega zvoka, sledil mu drugi, tretji, četrti, drug za drugim in v mlačno, slovesno navdahnjeno noč so se razlivali mogočni, dolgo zategnjeni, pojoči in zvoneči glasovi. — —

* * *

Glasovi so molčali. V cerkvi se je začelo božje opravilo. V prejšnjih letih se je Mihejič podajal doli in ostajal med vratmi, da bi molil in poslušal petje. Sedaj je ostal v svoji visočini, kajti tako truden je bil danes. Sel je na klop, poslušal utihajoče zvenenje kovine in se zatopil v misli. O čem? Sam ne bi bil znal odgovoriti na to vprašanje. Mala svetilka je le bomo razsvetljevala zvonik, zvonovi so bili zagrnjeni s tmino; od spodaj, iz cerkve je prodiralo od časa do časa prigljušeno petje, in večerni veter je gugal vrvi, ki so bile pritrjene nad zvonovi — — Starec je spustil glavo na prsi: »Himno pojo«, si je mislil in zrl sam sebe v cerkvi. S kora so gledale otroške oči, stari duhoven, pokojni oče Naum, je molil s tresočimi rokami sklepno molitev; sto kmetških glav se je klanjalo, kakor zrelo klasje o vetru, in se zopet dvigalo. Križajo se — — Sami znani obrazi so — — Tam strogi obraz očetov; tam najstarejši brat, ki globoko vzdihla. Tam on sam, cvetoč, zdrav in močan, poln upanja na srečo, na

je prišlo v suženjstvo. Žena je postala sužinja, še preden so bili sužnji.

Vsako socijalno zatiranje tiči v odvisnosti zatiranja napram zatiralecu. V tem položaju se nahaja od davnih časov do današnjega dne — žena...

To so tako resnične besede, da jih gotovo prizna vsakdo, ki ima čut za pravo svobodo. In zato je moderno žensko gibanje velikanskega socijalnega pomena.

Oblike zatiranja so se izpreminjale. zatiranje pa je ostalo... Žene, ki izprevidjajo to, ne morejo biti več zadovoljne z izpremenjenimi oblikami. One potrebujejo za uresničitev svojih ciljev, za svojo enakopravnost, za svojo svobodo, za svoj duševni razvoj novih razmer, takih razmer, v katerih sti mogoči ravnopravnost in svoboda in v katerih je zatiranje nemogoče.

Takih razmer pa kapitalizem ne more podati in zato mora biti ženskemu gibanju isti smoter, kakor delavskemu: kapitalistični sistem mora izginiti.

Isti vzroki pa vodijo ženo na isto pot, kakor delavca: iz kapitalistične države stremi v socijalno družbo. Beseda sama zveni malce absurdno: socijalna družba! Toda z obzirom na sedanje razmere je opravičena, kajti družba se mora res šele socijalizirati, postati mora še le »družba«. V tem se srečavata delavec in žena.

DOPISI.

Izpod Nanosa, 18. sept. [Stara zastava.] (Izv. dopis). Marsikoga bo morda zanimalo, če povemo, da ima vas Razdrto pod Nanosom častljivo staro zastavo, ki bi utegnila sedaj, v dobi jubilejev in raznih obletnic, tudi praznovati svojo — štiridesetletnico.

Razdrškim mladeničem jo je še l. 1859. poklonil g. Fran Kavčič st., sedaj veleposestnik v Št. Vidu nad Vipavo. Odtlej je to vidljivi znak narodnega ponosa slehernemu domorodcu. Saj je tudi videla, če smemo tako reči, vse slovenske tabore, ono dobo mladostne navdušenosti našega naroda. — Ne udajmo se! je napis na enem traku in: Noč na bleškem jezeru l. 1859. — Razdrškim Slovincem — Karolina Kranje. — A na modrem polju starodavno in še danes tako krvavo potrebno geslo: Zložimo se!...

Žanjo so se tukajšnji rodoljubi udeležili blagoslovljenja zastave tržaškega slov. »Delavskega podpornega društva«, ž njo pohodili Tržaško razstavo l. 1883.

Toda zastava je čedalje bolj propadala. Dohite so jo, kakor marsikoga, vsakojake nezgode, dobri in še raje slabši časi. Slednjič je začelo biti revico sram, da se je bala v odličnejšo družbo svojih ponosnih tovarišic. Poslednjič je bila menda pred 10 leti v Divači o priliki izleta »Ljubljanskega Sokola« in južnih društev, katerega shoda se je udeležil tedaj še mladi pevski zbor razdrški. Pozneje se ni upala več izmed zidov domače vasi. Pa razne domače slavnosti in veselice ji tudi tukaj niso prizanašale. Ostavila jo je prvotna barva in s časoma tudi prvotna — dolgost. Pola mesec z slovansko zvezdo na vrhu je zgubil bleisk, kakor da že res temni Slovanov slava — morda zaradi tega, ker je nekdo naklestil Wolfa v dvoboju in ker je »slavni« Menotti oni dan v Trstu slišal vpiti poleg evviva Garibaldi — tudi: evviva la polvere!...

Zastavo je bilo treba prenoviti, kar pa ni lahka reč, če se hoče, da ne zgubi stare častljivosti. Tukajšnji mladeniči so se lotili stvari, zavedni A. O. se je obrnil na razne strani za podporo in dobil izdatno pomoč tudi od naših tržaških rojakov-domačinov. Hvala jim srčna za to!

Kar je nedostajalo, so še zložili domači mladeniči in z družinami močmi stoji zdaj razdrška zastava ob svoji štiridesetletnici v novi krasni obleki, obdana z vencem stare slave. Hvala vsem, ki so se za to žrtvovali!

Nadejali smo se nekaj časa, da pozdravi ta zastava prvič dragega gosta »Ljublj. Sokola« o priliki izleta v Vipavo; pa izlet je — Bog vedi, iz nizkih ali visokih ozirav — izostal. Zato treba počakati ugodnejše prilike, ko se razvije razdrška zastava.

Taka prilika se najbrž ponudi tedaj, ko tukajšnje gasilno društvo priredi prvo veselico. Tedaj mislim, da pride marsikdo naših rojakov Trža-

čanov pogledat stari častljivi znak neomajne zvestobe naših pradedov, ki so v burnih in slabih časih ostali zvesti svojemu rodu in svojemu jeziku. In mi?

Pomnik postavimo jim tak,
Da slednji skuša biti jim enak.

Politični pregled.

TRST 20. septembra 1899.

K položaju ni danes nikakih posebnih pozitivnih vesti. Listi pa so polni ugibanj. V obče je sodba tudi danes taka, da je računati z odstopom grofa Thuna. Zakonski načrti o pogodbi z Ogersko se objavijo te dni, in s tem — tako sodijo politični krogi — bo dopolnjena naloga sedanjega ministerstva. Po dovršenju tega čina da nima ministerstvo nobenega prava do ekzistence, sosebno še zato ne, ker je opozicija odločno odklonila povabilo dra. Fuchsa na konference in je sploh izjavila, da pod sedanjo vladno se ne spušta v nikaka pogajanja.

S položajem se bavitva tudi naša dva dnevnika in to s posebnim ozirom na našo slovensko delegacijo. »Slovenec« svetuje nujno, naj naši poslanci ne stavijo nikakih postulatov. Sedaj da ni časa za to, ker ni nikogar, ki bi jih mogel spolniti. Naši poslanci naj gledajo marveč, da si zagotovijo primerno pozicijo nasproti vladi in nasproti parlamentu. Pred vsem naj gledajo, da bodo varovali interese volilcev, kar pa je jedino možno v aktivnem parlamentu.

Jako pesimistiško sodi »Slov. Narod«. Po njegovem mnenju je pričakovati popolne zmage obstrukcije. Dispozicije odločilnih krogov niso Slovanom prijazne in nemška katoliška ljudska stranka dela za uveljavljanje linškega programa. »Slov. Narod« reasumira svoje mnenje:

»Skoraj gotovo dobé Slovani za svoje triletno hlapčevanje običajno breno, skoraj gotovo pride na krmilo uradniško ministerstvo, ki razveljavi jezikovne naredbe, potem pa bo apeliralo na Slované, naj mu tlačnijo in naj še naprej opravljajo zanj tiste lakajske službe, ki so jih opravljali za časa Badenija in Thuna, vsaj toliko časa, da se opravijo najnujnejša dela.

Prezgodaj je še govoriti o tem, kako stališče zavzame parlamentarna večina napram uradniškemu ministerstvu, ki bi razveljavilo jezikovne naredbe. Saj nikakor ni gotovo, da bi uradniško ministerstvo sploh našlo še — desnico. Izjava čeških poslancev, sklenjena na sobotnem shodu, kaže, da se Čehi ne bodo dali za norega imeti, nego da bodo, ako bi se desnica ne držala svojih načel, izvajali iz tega naravne konsekvence, tako, da bi uradniško ministerstvo našlo v parlamentu popoln kaos.

V teh kritičnih trenutkih, v hipu mučne negotovosti, moramo le s posebno zadovoljnostjo zabeležiti besede praške »Politike« v ponovni polemiki proti »Slov. Narodu«. Odgovorjaje na besede tega lista, da ne dvomi na dobri volji Čehov, ali da je megoče, da se razmere pokažejo močnejše, nego pa dobra volja, pravi »Politik«:

»Sprava med Čehi in Nemei na podlagi binkostnega programa je absolutno izključena. Mogoče je, da poskusijo, Slovanom usiliti binkoštni program, potem pa zaprieno zastopniki češkega naroda, vzajemno se Slovincem in drugimi Slovanom, najodločnejšo borbo protitakemu nasilju. Ni torej niti najmanjšega vzroka za bojazni, ki jih izraža slovensko glasilo.

To zatrdilo odgovarja gori navedeni zahtevi »Slovenca«: utrditi si moramo svojo pozicijo nasproti vladi in parlamentu!! A kje bi bila naša pozicija bolj utrjena, nego na strani z nami solidarnih Čehov?!

Dunajsko c. kr. vseučilišče je razobesilo sledeči razglas: »Visoki akademski senat je sklenil v svoji seji dne 7. februarja 1898, da so uloge na akademiske urade dunajskega vseučilišča dopuščene jedino le v nemškem jeziku.

Če vidimo, da vseučiliški profesorji, ki so pa — resnica — večinoma importirani iz blaženega »rajha«, ta cvet nemške kulture, prednjačijo v narodni nestrpnosti, potem se ne smemo čuditi, če se je duh sovražstva razširil v vseh krogih nem-

škega prebivalstva. Gospodi doktorjem in profesorjem pa bi svetovali, če jim je že tako na srečo nemški značaj prvega avstrijskega znanstvenega zavoda, naj se odsihodb avstro tudi plačevati edino le iz prispevkov nemških davkoplačevalcev, nam pa naj dajo vseučilišče v Ljubljani, in ne bomo jim več silili v njih »nemško posest« na Dunaju.

Pravda proti radikalcem. Proti svojem zaključku se je ta pravda zopet senzacijonelno zasukala: Lopov Knežević, ta glavna in jedina priča proti obtoženim radikalcem, je šel med spokorne grešnike. Priznal je, da je lagal, ko je obdolževal radikalee kakor svoje sokrivce na atentatu. Na obtožene radikalee da je metal krivdo — je rekel — le zato, ker je menil, da s tem reši sebe, a se je nadejal hkratu, da se oni drugi tudi rešijo tako ali tako. Sedaj pa, ko gre stvar h kraju, da ga peče vest in da noče pogubiti svoje duše. Uresničilo se je torej, kar smo trdili mi spočetka in o čemer je bil uverjen ves razsodni svet, da so namreč radikalei nedolžni na atentatu. Drugo vprašanje pa je to, je-li Knežević povedal sedaj vso resnico. Ako pomislimo malo, kaj je ta subjekt že vse govoril, koliko časa je vodil za nos vso Evropo, moramo pač dvomiti, da bi bila njegova najnovejša skesanost pristna. Ko bi hotel povedati resnico, moral bi morda dejati: Mene je najel Milan, da ustrelim nekajkrat — slepo seveda — ter mi zabičal, da obdolžim radikalee kakor proizvojitelje. Mislim se jih je iznebiti na lep način pod pretvezo »napada«; ker pa Evropa ni molčala, ker je spoznala vso mahinacijo ter odločno protestirala, da bi se ubijalo nedolžne može, si ni vedel pomagati na drugi način iz zagate, nego da mi je diktiral kes in spokornost. Sedaj lahko reče: Glej, Evropa, jaz sem nedolžen, ne preganjam radikaleev; ta nesrečni Knežević me je zavel s svojimi lažmi. Sedaj lahko ugodi na lep način zahtevku Rusije in Avstrije, da se radikalei rešijo obtožbe in osvobode.

Milan je, kakor vidimo, premeten igralec; vendar pa upamo, da na zadnje vendar-le on sam ostane — šah-mat.

Domače vesti.

Odbor pol. društva »Edinost« bo imel svojo sejo v petek zvečer ob 7 1/2 uri.

Imenovanja in premeščenja. Poštunimi asistenti so imenovani poštni vežbeniki: Josip Rimondo, Rudolf Mayerweg, Renat Lorinsich, Aristid Tamanini, Anton Rovere, Fran Fieko, Dragotin Ghiglianovich in Adolf Eisenzapf v Trstu za Trst; Vekoslav Rabusin in Hektor Lister v Trstu za Pulj; Rudolf Wruss v Ljubljani za Št. Peter na Krasu; Miroslav Brumat iz Dragotin Mikschiezek v Gorici, Pavel Garimberti v Rovinju, Edvard Špan in Matija Röthl v Ljubljani in Just Peschle v Pazinu — zadnje imenovani na sedanjih službenih mestih.

Zajedno so premeščeni Ivan Schmutz iz Opatije v Trst, Ernst Stangher iz Pulja v Opatijo, Hektor Davanzo iz Pulja in Jerko Perić iz Št. Petra na Krasu v Trst.

Zanimiv predlog. Kakor poroča »Piccolo«, je svetnik Bernardino predlagal v mestni delegaciji in je ista priporočila eksekutivi, da prouči vprašanje, kako bi se dalo v občini omejiti število tujecev, kateri bi po novem domovinskem zakonu imeli v Trstu domovinsko pravico. Vsekako se mora zabraniti, da ne dobijo domovinske pravice osebe, ki so — obsojene, a pri katerih policija ni našla, da bi bil umesten izgon.

Očividno je, kam pes tace moli in radovedni smo, kakšno zdravilo skuha naš ljubi magistrat, da bi celil z njim rane, ki jih slovenski naseljenici sekajo »italijanskemu značaju« mesta. Nadejamo se, da v tej stvari ne bo imel zadnje besede naš slavni magistrat. Kajti če bi šlo po njegovem, bi nihče ne dobil tržaške domovinske pravice, če je le kedaj obsojen tudi samo policijskim potom v kako globo, seveda to samo v slučaju, da je obsojeni — Slovenec.

To pa je že — paprika! Kadar-koli pišemo kako gorko iz našega tržaškega življenja, vsikdar menimo, da je to najhuji poper. In vsikdar se — varamo, kajti nobenkrat nam ni čakati dolgo,

da moremo beležiti dogodek, ki je še huji, še ne-
žuvejeji.

Govoreči včeraj o uslužbenec pri »Triester Zei-
tung«, ki z Garibaldijevo kokardo na prsih hodi
k e. kr. uradnikom pobirat naročnino na ta od
avstrijske vlade subvencionirani list, smo rekli, da
je to že prehud poper, danes pa moramo zabele-
žiti dejstvo, ki je huje nego poper, ki je že prava
— paprika!

Stvar je že iz dnevov obiska »velikega ge-
nerala«. Ali mi nismo govorili o njej, ker se nam
je zdelo pregorostasna, naravnost neverjetna. Ali
dejstvo, da govori o njej tudi dunajski »Informa-
tion«, nas sili k menenju, da je vendar-le res, kar
se je nam zdelo neverjetno. In najbolje bo, da do-
slovno ponatisnemo tu, kar piše dunajski list:

»Menotti Garibaldi je bil — kakor znano —
v Trstu, in kjer se je sploh prikazal v Primorski,
sijajno vsprejet in »italijaniteta« Primorja je zopet
enkrat pognala krasnega cvetja. Govori se, da se
je Lloyd — torej zavod subvencioniran od dr-
žave — postavil v službo te »italijanitete« na ta
načir, da je Menottiju Garibaldiju **zastonj** pre-
pusil jeden svojih parnikov za njega vožnje!! Ako
je to res, se je goldinar avstrijskega davkoplače-
valca — in Lloyd živi od davčnega goldinarja in
le od davčnega goldinarja — porabil v to, da se
je priredila demonstracija proti — Avstriji! Zlasti
za nemške in slovenske davkoplačevalce bi bilo to
povzdigajoče čutstvo.»

Darovi cesarja. Cesar je o priliki svojega
bivanja na Koroškem daroval za pogorelee v Ro-
žeku 4000 gold., dobrodelnim in občekoristnim
društvom v Celoveu 2200 gld., za novo cerkev v
Porečah 300 gld., za celovške ubožee 1500 gl. in
za ubožee celovške okolice 200 gl.

Cesar na potovanju. Včeraj ob 6. uri in 20
min. je cesar, katerega spremlja nadvojvoda Fran
Ferdinand, zapustil Celovec ter se odpeljal v Meran,
kjer se ima vršiti velika deželna slavnost v čast
junaku in mučeniku Andreju Hoferju. V Meranu
so sprejeli cesarja nadvojvodi Evgen in Ferdinand
Karol, ministerski predsednik grof Thun in mini-
ster za trgovino baron Dipauli. Občinstvo je ce-
sarja navdušeno pozdravljalo. Zvečer je bila slav-
nostna gledališka predstava. Cesar stanuje v gradu
Rottenstein.

Na pomoč »Naši straži!« »Naša straža«
zaključuje prvo leto svojega delovanja. Društvo je
rodila samobramba, sila, ki jo dela naši meji ne-
umorno delujoča »Šidmareka«. S sredstvi, ki jih
je dobila »Naša straža« v prvem letu na razpo-
lago, je storila, kar ji je bilo mogoče. Na bodo-
čem občnem zboru bo tajnikovo poročilo pričalo o
marsikateri uspešni pomoči trpečim bratom ob me-
jah. Slovensko strankarstvo je v nekatere kroge
zaneslo apatijo in to celo v kroge, ki so izven mej
našega razjedenega kranjskega življenja. »Straža«
trpi mnogo od tej apatiji, ki je res tem žalostnejša,
ker bi je ne pričakovali tudi med onimi, ki so
»Straže« najbolj potrebni. Ravno zadnji čas je
prišlo na »Našo stražo« zopet kar cel kup prošenj.
Treba bi bilo iti na pomoč z velikimi svotami.
Vspeh za slovensko stvar bi po tej pomoči ne
izostal nikjer. Zato pozivljemo vse blage Slovence,
da zakličejo sebi in svojim prijateljem: »Na po-
moč »Naši straži!« Rešujmo slovenske meje iz rok
tujstva! Proč z apatijo, ko je narod v smrtni ne-
varnosti!».

Obračamo se do vseh dosedanjih členov, da
nemudoma blagovolijo poslati društvenemu blagaj-
niku, gosp. Luki Smolnikarju, udnino za drugo
poslovno leto, in do požrtvovalnih ustanovnikov,
da blagohotno vplačajo II. obrok svoje ustanovnine.
Slovenke in Slovenci, spominajte se »Naše straže«
ob vsaki priliki!

**Stoletnica slovenskega pesnika in pisa-
telja Blaža Potočnika** je »Čitalnica« v Št. Vidu
nad Ljubljano zadnjo nedeljo obhajala na dostojen
način. Slavnosti so se udeležila vsa sosednja slo-
venska društva, v prvi vrsti ljubljanska. Cerkveni
govor je govoril prof. dr. Anton Karlin, prof. dr.
Anton Medved iz Maribora pa je — kakor znale
on — v spominskem govoru navduševal občinstvo
za idejale, ki so bili Potočniku sveti. Popoldne
je bila »beseda« v »Rokodelskem domu«, kjer je
govoril predsednik čitalnice, g. Arhar.

**Slavnost desetletnice in blagoslovljenja
zastave društva »Zarja« v Rojanu.** (Zvršetek.)
Prav ko se je imel vršiti II. del slavnosti, pozdrav

predsednika slavnostnega odbora in slovesno po-
sestrenje nove zastave z drugimi tovarišicami, jele
so padati kaplje, toda nadejali smo se, da ne bo
trajalo. Ali nebo se je zgoščevalo bolj in bolj in
kmalo se je zaprl od vseh strani tako, da je zgi-
nila vsaka nada, da bi se še preletelo. Lilo je ves
dan, da je bil groza. Letos se še ne spominjamo
takega naliva. Ljudje so iskali zavetja, kjer so
mogli; ume se, da so bile gostilne natlačene polne.
Vsem si čital na obrazih in vsi so izražali v be-
sedah, kako težko jim je, da se ne more izvršiti
toli sijajno zapričeta slavnost. Ni ostajalo torej
druzega, nego resignirano čakati na III. del slav-
nosti — na banket.

Le tega se je udeležilo nad 70 oseb. Vršil
se je pa tako, da smo kmalu pozabili na vso ne-
zgodo in na vse slabo vreme.

Vrsto zdravije je otvoril predsednik slavnost-
nemu odboru, g. Makso Cotič, pozivaje udele-
žence, naj jim slabo vreme ne moti veselja, ko se
je prvi in glavni del slavnosti toli sijajno izvršil.
Pozdravil je gospo kumico, ki se je vsikdar kazala
vredno slovensko ženo, nje soproga, ki je požrtvo-
valen mož in zastopnik naroda, zastopnike politič-
nega društva »Edinost« — predsednika Matka
Mandića, podpredsednika dra. Rybářa in tajnika
dra. Slavika — ter zastopnike vseh bratskih
društev.

Na tej zdraviji se je v imenu društev za-
hvalil g. prof. Matko Mandić, črtaje v zbra-
nih besedah važnost pevskih društev za kulturni
in politični napredek naroda. Ako se bomo vedno
držali tako, kakor smo pokazali danes v impozant-
nem sprevedu, ostanemo tudi važen činitelj v živ-
ljenju naroda.

Dr. Slavik je v imenu pevskih društev
napil uglednim in požrtvovalnim pevkam in tam-
burišeam društva »Zarja«.

Ivan M. Bole je donečim glasom opisoval,
kako so z ljudskim štetjem falzifikovali narodni
značaj Rojana. Ali današnji dan je Rojan poka-
zal svoje pravo lice in zato je to za Rojan —
slave dan.

Josip pl. Masnee je napil »Zarji« v imenu
»Slov. pevskega društva«, a ljubka gospica Pavla
Venutičeva, se je zahvalila v imenu tovariše
na zdraviji dra. Slavika, obljubivši, da one osta-
nejo nepremično zveste zastavi »Zarje«.

Vsi ti govori so bili navdušeno odobravani
od vseh strani, a ko je predsednik Cotič naznanil,
da se je dr. Rybář prijavil za besedo, je zaorilo,
da se je dvorana tresla. (Nam se je zdelo, da je
bil ta grom odmev shoda v Barkovljah.)

Zopet se je razvila — je rekel govornik —
nova zastava, drugim zastavam se je pridružila
nova sestra v vspodbujbo našincem in v strah na-
sprotnikom. O potrebi zastav so menenja različna,
nekateri menijo celo, da je to prazen luksuz. Ali
oni, ki tako govoré, nimajo ni iskre idealizma v
sebi in ne poznajo moči, ki je lastna takim zna-
kom! Oni, ki je bil vojak in v vojni, pa ve to.
Za to imamo lep vzgled iz naše zgodovine. V bitki
pri Aspernu je bilo, ko je nadvojvoda Karl vodil
Avstrijce proti do tedaj nepremaganemu Napo-
leonu. Nevarnost je bila skrajna. V najkritičnejem
trenotku je prihitel nadvojvoda in je vzel zastavo
v svoje roke. To je tako delovalo na vojake, da
so kakor levi planili za njim in — Avstrijci so
zmagali in Napoleon je bil poražen. To je jeden
najslavnejših činov iz avstrijske zgodovine.

Mi se ne borimo s puško in sabljo, vendar
smemo trditi, da naša borba je še huja. Najhuja
bitka traja le nekoliko ur, mi pa moramo biti
vedno na straži, dan na dan, da branimo svojo
pravično stvar. In stati bomo morda morali še dolgo,
dokler pravica zmaga nad hinavstvom. In v tem
boju trebamo tudi mi svojih znakov, ki nas nav-
dušujejo. Zato pozdravlja z radostjo danes razvito
novo zastavo.

Pa tudi nasprotniki vedo, kaj so nam naše
zastave, da so nam simbol našega prepričanja in
zaupanja v bodočnost. Radi tega nas sumničijo,
češ, da razobešamo ruske zastave. A to ni
res, kajti barve naše zastave so pripoznane od ce-
sarja in so v grbu vojvodine Kranjske, so torej
deželne barve jedne avstrijskih pokrajin. Ali tudi
če bi bile ruske, kaj potem?! Ali bi se imeli sra-
movati tega? Ne! Rusija je Avstriji naj-
mogočnejša — prijateljica, je ona država,
o kateri ne ve zgodovina, da bi se bila kedaj voje-

vala proti naši državi. Leta 1848. n. pr., ko so
bili proti nam vsi dobri sosede, ko so se »vitezki«
Madjari dvigali proti državi in cesarju: kdo je
prihitel cesarju na pomoč?! Rusija je bila!
Tokrat so bili vsi Avstrijci veseli ruske zastave.
In smo dolžni hvalo tej zastavi sosebno tudi sedaj,
ko vidimo na severu, gori med češkimi Nemci splošno
upornost, ko vidimo, kako tu na jugu rekognisei-
rajo laški častniki, kako nas obiskuje slavni Ga-
ribaldi — sosebno sedaj se smemo častno spomi-
njati ruske zastave, uverjeni, da Avstriji jedina
ona zopet prihiti na pomoč, ako bi nesreča hotela,
da bi bilo to potrebno. Vidite, gospoda — je vs-
kliknil govornik — zato se nam ne treba sramo-
vati naših barv!

Prizore, ki so se vršili mej in po tem go-
voru, ni lahko opisati, a ko je nekdo iz družbe
vskliknil: Ne propademo, dokler imamo svojega
Rybářa! — je sledila prisrčna ovacija in vsa družba
je stoje in ob spremljevanju godbe zapela »Hej
Slovani«.

Na to je Cotič napil še posebno »Haj-
drihu«, »Adriji« in »Del. podp. društvu«, ki so
došli korporativno.

Hrabroslav Ražem je slikal potem, kako
težavno je delo po okolici, ker naše ljudstvo ni še
povsodi tako, kakoršnje bi moralo biti; dr. Ry-
bář pa se je z ognjem potegnil za okoličane, opi-
sujé, v kakih razmerah žive naši ljudje, a si vzlie
temu znajo varovati svojo narodnost. Pred takim
ljudstvom treba sneti klobuk.

Katalan je obljubljal v imenu »Zarje«, da
ista hoče nepremično vršiti svojo dolžnost in z sloven-
sko pesmijo buditi narod.

V presledkih je svirala godba in so pevala
društva »Hajdrih«, »Adrija« in »Zarja«.

Ko je še Godnik zahvalil Cotiča, da je
brez vsacega obotavljanja prevzel posel predse-
dnika slavnostnemu odboru, je ta poslednji zaključil
oficijelni del banketa pozivaje zastopnike društev
na nadaljevanje zloznega dela, da z delom doka-
žemo svetu, da se ne damo pokopati pod težo ne-
ugodnosti razmer. (Splošno vsklikanje, pritrdjevanje
in obljubovanje).

S tem se seveda zabava ni nehala, marveč
se je nadaljevala ob navduševalnih govorih in ve-
selem pevanju.

Ganljiv prizor je bil, ko sta se gospa kumica
in nje soproga pripravljala na odhod. Vse občinstvo
se je zbralo okolo njiju in vsa velika družba je
zapela še enkrat »Hej Slovani« in ob navdušenih
ovacijah sta zapustila dvorano...

V nedeljo vsi na veselice! Pišejo nam:
Marsikdo se bo čudil, da bomo imeli prihodnjo
nedeljo kar tri veselice, in sicer eno v mestu in
dve v v bližnji okolici!

Da je prišlo do tega, je krivo v prvi vrsti
vreme, v drugi pa veliko število narodnih društev.
Vse toži, da je teh veselice že preveč, da treba
nekaj ukreniti, da se omeji ta naval!

Tega menenja je tudi skromni pisec teh vrstic,
toda s pristavkom, da za tak ukrep treba počakati
prihodnjega leta, ko bomo koncerte in plese imeli
lahko tudi po zimi. Letos smo res preveč nasto-
pali (vsaj nekatera društva), toda pomisliti treba,
da po zimi ne bo mogoče ganiti se, ako ne bomo ho-
teli nastopati v malih dvoranh.

Gledališča ne vdobimo za nikako
ceno, ker se gospodje boje — demon-
stracij!!

Prihodnjo nedeljo zaključimo sesijo naših po-
letnih veselice najlepše, ako se jih udeležimo vsi!
Seveda ze moramo razdeliti na tri kraje, ker so vsa
tri društva važna in potrebna.

Osokolimo se torej še enkrat in pomagajmo
bratom! Eni naj se podajo v Rojan na slavo
»Zarje«, drugi na vrt slov. šole pri sv. Jakobu,
kjer nastopi vrli pevski zbor bratovščine sv. Cirila
in Metoda, a tretji naj ne zamude obiskati naj-
mlajšo »Zvezdo« pri sv. Ivanu.

**Celjski dogodki pred občinskimi svetom
Ljubljanskim.** V seji dne 19. se je župan Hribar
spominjal tudi celjskih dogodkov, rekši, da je ve-
denje celjskih pravih in narejenih Nemcev v obraz
bilo najelementarnejšim pojmom o honetnosti in
gostoljubji in da je nemški kulturí, s katero se
celjski izgreduki in njihovi politični prijatelji tako
radi ponašajo, utisnilo neizbrisen madež. Sramota
za tako kulturo, ki se pojavlja v brutalnih napa-
dih na mirne turiste in na drugorodno ženstvo!

Še bolj pa, nego počenjanje poulične celjske sodrge, je obžalovati — tako je nadaljeval govornik — ponašanje onih oblastev, ki so imela skrbeti za red, ki pa te svoje naloge niso vedela ali niso hotela izvrševati. Dogodki novjših dni v nekaterih krajih severne Češke silijo — ako se primerjajo s celjskimi izgrede — k premišljevanju. Ondi upor proti državi oblasti in naravnost veleizdajsko gibanje: tu napadi na Čeha in Slovence, ki se smatrajo po vsej pravici in ki — v interesu Avstrije — tudi vedno bodo protivniki velikonemškega gibanja. Tam in tu pa, gospoda moja! neumljiva rahlost proti upornikom in napadalcem. Ali naj to pomenja, da je nemškim neodrešenem dovoljeno z lastno močjo iznebiti se protivnikov njihovega prej označenega gibanja, iznebiti se jih zato, da jim bode potem laglje dosežati postavljeni si cilj?

Govornik se je spominjal tistega glasovitega dopisa v »Vaterlandu«, v katerem je trdil dopisnik, Slovence, da so Celje za nas tuja tla. Nazival je tako početje narodno veleizdajstvo.

Potem se je govornik lotil prav — vsaj nam se zdi tako — nevhvaležnega dela, da je svaril nemške someščane, naj ne izzivajo. To je vendar preveč zahtevano od Nemca današnjih dni.

Slednjič je prosil govornik, naj ga mestni svet pooblasti, da odpošlje praškemu županu brzojavko, v kateri je rečeno, da so ti dogodki še tesneje spojili z bratovskimi vezmi narod češki in slovenski. Vsprejela se je tudi resolucija, predložena po svetniku Prosenau, v kateri se izraža ogorčenje na celjskih dogodkih in obžalovanje na vedenju mestne oblasti celjske.

Nevarna igrača. 13-letni Henrik Benelli se je sinoči igral v svojem stanovanju v ulici Chiozza št. 21 z apnom, katero je rabil sobni slikar, ki je ravno delal v stanovanju. O tej priliki je zletela dečku količina apna v oči. Morali so poklicati zdravnika z rešilne postaje, ki je podelil dečku potrebno pomoč!

Lloydov parnik »Semiramis« je prispel včeraj jutro iz Aleksandrije z 29 potniki na krovu; med njimi je 11 potnikov 3. razreda. Parnik se nahaja v lazaretu pri sv. Jerneju.

Promet z Egiptom. Ker se je zdravstveno stanje v Aleksandriji izboljšalo — zadnjih 20 dni ni bilo namreč več nobenega novega slučaja kuge — so sklenili na shodu zastopnikov tuk. namestništva, pomorskega urada in magistrata, da se pošlje ministerstvu prošnja zaradi dvignjenja kontumacije za ladje, prihajajoče iz Egipta.

Že prihodnjemu parniku se ne bo trebalo več podati v lazaret pri sv. Jerneju, ampak ga samo pregleda zdravstvena komisija.

Plačilo v novi veljavi. Juliji P. v ulici S. Zaharija št. 2, dolguje neki najemnik 12 gold. najemnine, katere ji noče ali ne more plačati. Včeraj ga je gospodinja zopet opominjala, naj plača ali pa zapusti stanovanje. Najemnik pa ni storil ne prvega ne drugega, ampak je Julijo prav izdatno — natepel, da je morala iskati pomoči na zdravniški postaji.

Brzojavna in telefonična poročila. (Zadnje vesti.)

Dunaj 21. »Wiener Zeitung« objavlja celo vrsto novih členov gosposke zbornice. Med istimi so bivši minister Madejski (Poljak), ravnatelj banke kraljestva češkega, Mattuš, komornik grof Potocki, bivši finančni minister Steinbach, predsednik trgovinske zbornice v Pragi, Wohanka itd.

Pariz 21. Dreyfus objavlja v »Aurore« izjavo, da svoboda mu ni nič brez časti. Zato da bo nadaljeval prizadevanje, da se popravi grozna zmoti. (Svoboda mu ni nič brez časti, ali prošnja za revizijo je vendar le hitro umaknil, ko je čul, da so ga pomilostili, in je bežal v — svobodo. Op. ured.).

Capstadt 21. Brzojavka iz Bloenfonteina javlja, da je tjakaj došlo več členov zbornice na posvetovanje. Sklep je brzokone ta, da svobodna država Oranje spoji svojo usodo z ono Transvaala. Vsi »burgerji« so popolnoma oboroženi in pripravljeni na odhod.

Johannesburg 21. Mnogo ljudi beži iz mesta. Včeraj je odšlo 1000 osdb.

Naznanilo.

Podpisani si usoja javiti, da je prevzel od gosp. **Ivana Godnig-a** povsem na novo urejeno trgovino jestvin v ulici Farneto št. 26. (nasproti bolnišnici) in dobro založeno z vsem potrebnim blagom.

Osobito priporoča: Kavo (eikorijo) Sv. Cirila in Metoda, sirko moko za prasiče po 6 1/2 nvč. kg., otrobi drobne in debele, olje, sladkor, kavo, sodo itd..

Blago je vse sveže in cene nizke. — Pošilja se tudi na dom.

Odličnim spoštovanjem

Ivan Suban.

Nikolaj Terškan!

trgovec v Ljubljani

priporoča ob pričetku sezone svojo **izborna kiselje v sodčkih po 200, 100, 50 in 25 kg.**, kakor tudi sveže zelje v glavah.

Pri sodčkih po 200 in 100 kg. se računi brutto za netto, pri pošiljki po 50 in 25 kg. pa se plačajo prazni sodi po 70 in 50 kr. Posebno priljubeno za večje rodbine in gostilničarje!

Cene brez konkurence.

Rinnione Adriatica di Sicurtà v Trstu

zavaruje

proti požarom, prevozu po suhem, rekah in morju, proti toči, na življenje v vsih kombinacijah.

Glavnica in rezerva društva dne 31. decembra 1892.:

Glavnica društva	gld.	1.000.000—
Premijna rezerva zavarovanja na življenje	"	13.326.346-98
Premijna rezerva zavarovanja proti ognju	"	1.632.248-22
Premijna rezerva zavarovanja blaga pri prevažanju	"	49.465-07
Rezerva na razpolaganje	"	500.000—
Rezerva zavarovanja proti premijanju kurzov, bilanca (A)	"	333.822-42
Rezerva zavarovanja proti premijanju kurzov, bilanca (B)	"	243.331-83
Rezerva specialnih dobičkov zavarovanja na življenje	"	500.000—
Občna rezerva dobičkov	"	1.187.164-86

Urad ravnateljstva:

Via Valdiriv št. 2, (v lastni hiši).

Zaloga in tovarna

pohištva vsake vrste

od

Alessandro Levi Minzi v Trstu.

Piazza Rosario žtev. 2.

(šolsko poslopje).

Bogat izbor v tapetarijah, zrealih in slikah. Ilustriran cenik gratis in franko vsakemu na zahtevo.

Cene brez konkurence.

Predmeti postavijo se na brod ali železnico, brez da bi se za to kaj zaračunalo.

Velika zaloga

solidnega pohištva in tapecarij

od

Viljelma Dalla Torre v Trstu

Trg S. Giovanni hiš. št. 5 (hiša Diana).

Absolutno konkurenčne cene.

Moje pohištvo donese srečo!

Rujav, pristen, navaden angleški sladkor

dobiva se edino v moji zalogi ter ga prodajam po zelo ugodnih cenah. Priporočam se

Anton Godnig

trgovec, Via Nuova.

Paziti na ponarejenja.

Razglednice

krasno dovršene 25 gld. tisoč izdeluje **Ant. Jerkič**, odlikovan fotografski atelje v Gorici. Kraje pride na željo p. n. naročnika brezplačno fotografovat.

Zanimiv oglas kolesarjem

kolo iz tovarne

Johann Puch iz Gradca

ustanovitelja industrije za kolesa,

je najbolje kolo sveta

L. Colobig v Trstu,

Via del Torrente št. 10.

Jedini in glavni zastopnik za:

Trst, Primorsko in Dalmacijo.

Spiritus sinapis compositus

ALGOFON.

Jedino sredstvo proti zobobolu, revmatič. glavobolu, migreni itd.

Steklenica z navodilom stane le 20 nvč.

ter se dobiva jedino le v lekarni

PRAXMARER (Ai due Mori) Piazza grande TRST

Paziti na ponarejanja.

ZALOGA POHIŠTVA IN OGLEDAL

Rafaela Italia

TRST — Via Malcanton št. 1 — TRST

Zaloga pohištva za jedilnice, spalnice in sprejemnice, zimne in peresne, ogledal in železnih blagaj, po cenah, da se ni bati konkurence.

Namizna jabolka, navadna jabolka in hruške za mošt

ima na prodaj Jakob Belec, posestnik v Zg. Otoku pošta Radovljica. Jabolka se ohranijo do aprila.

Cene po dogovoru.

Anton Širca

GORICA
Nunska ulica št. 12.

Konsumna zaloga olja

razpošiljatve iz glavnih pridelkov od 5 litrov naprej (prosto Gorica).

Olje jedilno fino	32 nvč.
" dalmatinsko	36 "
" istrsko	40 "
" namizno La	44 "
" " najfinejše	48 "
" " extra	56 "
" " specialitetno	60 "
" Posebno za cerkveno luč	38 "

Priznana najboljši z važnimi patentiranimi novostmi lastne iznajdbe tehnično dovršeni

glasovirji

dobe se najbolje in najceneje direktno pri tovarnarju

Henrihu Bremitz

o. kr. dvornemu zalagatelju,

Trst — Borzni trg številka 9 — Trst

Ilustrirani katalogi na zahtevo franco.

Razglas.

S privaljenjem ces. kr. namestništva v Trstu otvorijo se v Cerknem štirje novi semnji za živino in sicer:

1. Sredpostni ponedeljek; ako je ta dan praznik, pa dan kasneje.

2. Dne 23. aprila; ako je pa ta dan praznik, pa dan pozneje.

3. Dne 14. septembra, ako je pa ta dan praznik, pa dan kasneje.

4. Dne 4. novembra; ako je pa praznik potem pa drugi dan.

Prvi semenj otvori se že v tekočem letu dne 4. novembra.

Opozarja se živinorejce in kupčevalce z živino na te novo uvedene semnje za živino.

Županstvo v Cerknem na Goriškem

dne 14. septembra 1899.

A. Kosmač, župan.